

Medlem fra Vejre (D. Hansen) tager fejl, naar han sagde, at jeg havde nævnt 3,000 Kroner. Har jeg sagt det, er det en Fortalelse, hvad der ogsaa fremgaar af, at jeg bagefter opsummerede samtlige de Medsættelser, som Forpagter Graae havde modtaget til 11,000 og nogle Hundrede Kroner. Deraf fremgaar det, at jeg er klar over, at det er 6,000 + Restancen i Afgiften 5,874 Kr. Det ærede Medlem ræsonnerede blandt andet saaledes, at selv med den yderligere Sikkerhed, der bydes, paa 10,000 Kr., er det altfor dyrt købt for en saadan yderligere Sikkerhed paa 10,000 at give Forpagteren en Present af 11,874 Kr.; det vilde ingen fornuftig Privatmand gøre. Det forekommer mig ikke, at det er den rigtige Maade at stille Spørgsmaalet paa. Spørgsmaalet maa stilles saaledes: Hvad staar Statskassen sig bedst ved? Der er ikke Tale om, at vi, hvis vi nægte denne Bevilling, virkelig faa de 11,784 Kr. Tværtimod er det ifølge de Dplysninger, der ere forelagte os, høist sandsynligt, at Forpagteren da maa opgibe Forpagtningen. Det er endvidere oplyst for os, at hvis dette sker, har Statskassen et Krav paa i alt 21,814 Kr., hvoraf der kun er stillet Sikkerhed for de 15,000, og det bliver altsaa 6,814 Kr., som Staten i ethvert Tilfælde vil tabe, hvis Forpagteren, saaledes som alle de paagældende, der ere inde i Forholdene, mene, maa opgibe Forpagtningen under Forudsætning af, at han ikke faar denne Estergivelse. Vi komme altsaa til at lide et Tab paa 6,814 Kr. og hvis vi saa samtidig maa risikere at udbyde Forpagtningen paa en Tid, der i det hele er overordentlig ugunstig for Landbruget, og som derfor ogsaa er en ugunstig Tid til at faa gode Tilbud fra en anden Forpagter, især naar en dygtig, flittig og arbejdsom Mand har maattet gaa fra Forpagtningen paa denne Maade, kan det ikke omtvistes, at Staten vil komme til at lide yderligere Tab. Jeg tror, at naar man vil summere det sammen, vil det sandelig være fordelagtigt at give ham denne Estergivelse, især naar Sikkerhedsstillelsen forøges med 10,000 Kr., og naar vi, hvad jeg maaste ikke omtalte første Gang, jeg havde Ordet, tillige faar Forpagteren til at gaa ind paa, at han i en Tillægspaategning paa Forpagtningskontrakten forpligter sig til stadigt at holde en Besætning paa mindst 25 Arbejdsheste, 150 Svin, 25 gode Kvier og 25 Kalve og desuden afstaa et Areal af indtil 24 Tdr. Land af Stætholmen, hvad der ogsaa er indrømmet fra Forpagterens Side, hvilket det ærede Medlem selvfølgelig ogsaa erkendte, at han maatte have noget Bederlag for. Naar vi

summere alt det sammen, tror jeg ikke, man kan sige, at Statskassen her gør nogen ufordelagtig Forretning. Jeg tror, at Statskassen vil tabe mere, hvis vi ikke indrømme denne Estergivelse. Det ærede Medlem mente, at 20 Kr. pr. Td. Land, som der her er givet, var en ret gunstig Afgift, men jeg skal dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at ifølge Dplysninger, vi have faaet, og som det ærede Medlem vel ogsaa har gjort sig bekendt med, ere disse Jorder ikke saa gode, som man tidligere har antaget. Ifølge sagtyndiges Undersøgelse af Jordernes Kvalitet, har det vist sig, at de ere af betydelig mindre Godhed, end man hidtil har antaget. Det ærede Medlem antørte ogsaa Hartkornet. Der er ganske vist 66 Tønder Hartkorn, men der foreligger ogsaa en Erklæring om, at Hartkornsansættelsen for disse Jorder vistnok er for høj. Jeg skal endvidere minde om, at Forpagteren har for Forpagtningsaaet 1893—94 haft et Kornudbytte, der var 2000 Tønder mindre end det nærmest foregaaende Aar, og at han kun har avlet gennemsnitlig 9 Fuld af de forskellige Kornsorter i dette Aar. Selv om Aaret har været særlig ugunstigt for ham, tyder det ikke hen paa, at Jorderne ere saa fortræffelige, som det ærede Medlem udtalte. Han udtalte nemlig, at det var særdeles gode Jorder. Det tror jeg ikke, man kan sige. Jorder, der i et Aar som 1893—94 kun give 9 Fuld af de forskellige Kornsorter, synes ikke at kunne være saa særdeles gode, og den landbrugstyndige Konsulent, til hvem jeg som ittelandbrugstyndig har ment at burde henholde mig, mener da ogsaa, at disse Jorder langt fra kunne siges at være særlig gode. Foruden disse Bemærkninger skal jeg ganske henholde mig til, hvad jeg udtalte, da jeg første Gang havde Ordet, og jeg skal ikke sly fattet at fremhæve Humanitetsmomentet. Det forekommer mig, at det maa veje ret tungt i denne Sag, at denne Familie har siddet ved Gaarden i 50 Aar. Intet har kunnet lægges dem til Last, hverken med Hensyn til Vedligeholdelsen af Bygningerne eller med Hensyn til Driften af Jorderne, og dog er der sat en Kapital paa 80,000 Kroner til. Det vilde være inhumant, hvis Staten vilde foranledige, at Forpagteren maatte gaa fra Gaarden uden at eje noget som helst.

D. Hansen: Naar den ærede Ordfører synes at være sikker paa, at hvis dette Forslag af Ministeren, som Flertallet har tiltraadt, ikke bliver vedtaget, vil Forpagteren blive nødsaget til at opgibe sin Forpagtning, saa tror jeg slet ikke, at det er